

LITERATOUR

Buddy Tegenbosch

- INTERVIEW -

Je bent ook piloot. Mijmer je daarboven wel eens over je verhalen? Hangt er inspiratie in de lucht?

Natuurlijk hebben we het enorm druk als we aan het vliegen zijn 😊, dus tijd om aan iets anders te denken is er nauwelijks. Oké, even eerlijk: jazeker denk ik wel eens na over het verhaal waarmee ik bezig ben als we hoog in de lucht zijn. Zeker als het midden in de nacht is en we bijvoorbeeld boven de Atlantische Oceaan vliegen. Als ik dan een ingeving krijg, zet ik het meteen in mijn telefoon.

Waar en wanneer schrijf je het liefst?

Het liefst in een koffietentje, dat kan overal op de wereld zijn. Een beetje rumoer en leven om me heen vind ik prettig, maar dan wel rumoer van mensen die niets van me willen. Het tijdstip maakt me niet zo veel uit, als ik maar uitgeslapen ben.

Wat voor soort scenes vind je het leukst om te schrijven?

Dat zijn de scenes waar je naartoe werkt. De spanning komt tot een hoogtepunt en de hoofdpersoon moet een beslissing nemen of actie ondernemen. Zo leer je als lezer die persoon weer beter kennen.

Heeft het schrijven van verhalen invloed op hoe je over de wereld nadenkt?

Dat is zeker zo! Voor en tijdens het schrijven doe ik veel research en bijna altijd blijken dingen weer net anders in het elkaar te steken dan ik dacht. Super interessant, dus! Een voorbeeld: Eén van mijn volgende twee novelles (die bij elkaar horen) heet *Enkele Reis*, *Termeh*. Beide verhalen zijn gebaseerd op waargebeurde feiten. Termeh komt uit Iran en is naar Nederland gevlucht. Pas toen ik haar had gesproken begreep ik dat ze nooit terug naar haar geboorteland zou kunnen gaan, of het daar nu oorlog is of niet, dat maakt niet uit.

Moet je op zoek naar inspiratie of overkomt het je?

Beide. Meestal moet ik gewoon aan het werk en dan komt de inspiratie tijdens het schrijven en soms krijg ik een plotselinge ingeving. En ja, dat kan dus ook op elf kilometer hoogte zijn.

Denk je tijdens het schrijven vaak aan de lezer?

Nee, eigenlijk niet. Ik schrijf vooral over onderwerpen die ik interessant vind en ik doe dat in een taal die bij me past. Gelukkig blijken jongeren dat ook boeiend te vinden om te lezen.

Hoe was jij op school als leerling? Was je zelf vroeger een lezer?

Ik was, denk ik, een nieuwsgierig sportief ventje. Op de basisschool vond ik het hartstikke leuk om te lezen. Op de middelbare school vond ik er geen klap meer aan.

LITERATOUR

Ik moest al snel boeken voor volwassenen lezen en ik was nog l ng niet volwassen. Pas jaren en jaren later heb ik weer het plezier van lezen teruggevonden.

Je hebt zin om te lezen. Hoe vind je een boek dat bij je past?

Dat je zin hebt om te lezen, is alvast een heel goed begin. Mijn tip is: kijk eens op het YouTube-kanaal van *Boek voor Nederlands*. Daar staan geweldige filmpjes op van allemaal te gekke boeken. Het moet wel heel raar lopen als daar niks voor je bij zit.

Wat vind jij het leukst aan een schoolbezoek en het ontmoeten van lezers?

De interactie. Jongeren mogen de hele tijd vragen stellen en ik stel ook vragen aan hen. Daardoor is elke lezing anders en word ik regelmatig verrast. Het contact met de jongeren vind ik veruit het leukst. En dan mag ik ook nog eens over mijn favoriete onderwerp praten: verhalen!

Wat is voor jou een belangrijk thema waar je graag met lezers over in gesprek gaat?

Natuurlijk praten we over het belang van lezen en hoe je dat dan in de praktijk voor elkaar krijgt. Maar nog veel liever neem ik jongeren mee in een goed verhaal en laat ik het ze ervaren hoe fijn het kan zijn om in een verhaal te verdwijnen.

LITERATOUR

Buddy Tegenbosch

– LEESFRAGMENT –

Het leesfragment van Buddy Tegenbosch komt uit *3PAK* en wordt aangeboden door CPNB.

Lees het verhaal digitaal gratis verder! Alle drie de verhalen van *3PAK* zijn vanaf 1 september gratis te lezen in de Goed Verhaal-app van CPNB.

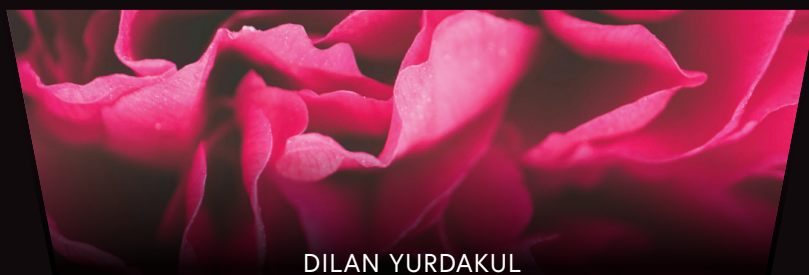

1 BOEK 3 VERHALEN

BUDDY TEGENBOSCH

UITHALER

DILAN YURDAKUL

JE BENT EEN MEISJE

MAARTJE WORTEL

KIESPIJN

Pak
gratis
mee!

GOED
VERHAAL
2025

UITHALER

BUDDY TEGENBOSCH

O

Met een hol gevoel in mijn buik trok ik de deur achter me dicht. Vlug begroef ik de sleutel in een van de bloempotten van de buurvrouw. Het was me de hele dag niet gelukt iets te eten. Dat was normaal. De vorige keer had ik ook geen hap door mijn keel gekregen en toen was alles goed gegaan. Nu had ik in ieder geval een paar uur slaap weten te pakken.

In de lift checkte ik voor de zoveelste keer mijn zakken. Geen telefoon, geen sleutels, geen pasjes, zelfs geen verdwaald bonnetje mocht ik bij me hebben. Het gaf me een onbehaaglijk gevoel. Kwetsbaar.

Eenmaal buiten zette ik de kraag van mijn jas omhoog. Het was niet eens heel koud, maar voor mijn gevoel leek het min tien. Het zou de spanning wel zijn.

Na een halfuur lopen, had ik het nog steeds niet warm. Ik kwam nooit in deze wijk, maar ik had de route in mijn kop geprent. *Na de halalslager rechtsaf, pleintje schuin oversteken, bij de stoplichten rechtdoor en dan de derde links.*

Ik zag het busje meteen staan. Ford. Wit. Geen opschrift. Precies zoals Wesley had beschreven. Ik aarzelde. Het was alsof mijn benen zeiden: nu kun je nog terug. *Bullshit.* Natuurlijk kon ik niet terug. Ze zouden me vinden. En binnen een dag zou heel de buurt het weten.

Ik dwong mezelf door te lopen en troostte me met de gedachte dat dit de laatste keer was. Ik zou mijn geld pakken, iedereen afbetalen en dan zou ik deze gasten nooit meer zien.

Toen ik een paar meter van het busje verwijderd was, schoof de zijdeur open. Een uitgestoken hand, gehuld in een zwarte leren handschoen, hielp me naar binnen. De deur sloot met een doffe klap. Nog voordat ik een plek op de vloer gevonden had, reden we weg.

I

Ik knipperde met mijn ogen tegen het felle licht van het plafondlampje. Verbaasd keek ik naar de jongen tegenover me. Hij leek nog maar net van de basisschool. 'Wie is dát?'

'Ricardo,' antwoordde Wesley. 'En beter stel je geen vragen meer.'

Ik snoef. Waarom moest die fokking Wesley altijd zo uit de hoogte doen met zijn nepaccent. 'Komen er nog meer?' vroeg ik toch.

Wesley schudde vermoeid zijn hoofd.

Ik wist niet of dat een antwoord op mijn vraag was of dat ik mijn kop moest houden. Ik keek weer naar de jongen tegenover me. Moest hij een tas met vijftig blokken over het hek tillen?

Wesley vouwde een grijze deken open die op de vloer van het busje lag. Het gebruikelijke gereedschap kwam tevoorschijn: een betonschaar, twee zaklampen – we gingen het dus met zijn tweeën doen –, een klauwhamer en een elektrische schroevendraaier. De verrassing kwam pas toen Wesley zich half oprichtte en een hele stapel sporttassen onder zich vandaan trok. Hij spreidde ze uit over de vloer.

Ik telde er tien. '*What the fuck!*' riep ik uit.

'De plannen zijn gewijzigd,' zei Wesley onbewogen.

'Dat kan zomaar niet.' Mijn stem klonk veel te hoog.

'Nee? En waarom dan niet?' Wesley's blik boorde zich in die van mij. Secondenlang. Niet één keer knipperde hij met zijn ogen. En weer dacht ik wat ik die eerste twee keer ook had gedacht: die gast is *kaolo* gestoord.

'Precies.' Wesley richtte zich tot Ricardo en glimlachte. 'De vracht is iets groter geworden. Geen vijftig maar tweehonderdvijftig *liko*.'

Weer wilde ik protesteren, maar ik hield me in. Hoe gingen we verdomme tien volle tassen meenemen? Moesten we soms een paar keer het hek over? Dat kon niet. De camera's zouden ons ontdekken. Fuck. Fuck. FUCK!

Opeens maakten we een scherpe bocht, waardoor we alle drie naar dezelfde kant van het busje gleden. Wesley sloeg met zijn vlakke hand tegen de wand en schreeuwde tegen de chauffeur dat hij rustiger moest rijden.

'Maar hoe gaan we met zijn tweeën tien tassen over het hek krijgen?' vroeg ik toen we weer op onze plek zaten.

'Jullie gaan niet door of over het hek.' Wesley testte de zaklampen en gaf er Ricardo en mij elk een. 'Kennen jullie Heleen van Troje?'

Helená, verbeterde ik hem in gedachten. Ik kende het verhaal van school. Postma, van geschiedenis, had het verteld. Tijdens een of andere oorlog, lang geleden, wilden de Grieken een stad veroveren, Troje, maar dat lukte niet. Daarom verzonnen ze een truc. Ze bouwden een enorm houten paard en zetten het voor de stadsmuur. De inwoners van Troje vonden het

gevaarte zo mooi dat ze het de stad in sleepten. Wat ze niet wisten, was dat in het paard Griekse soldaten verstopt zaten. Midden in de nacht, toen iedereen sliep, kwamen de Grieken tevoorschijn en veroverden ze de stad. Het was een goed verhaal, hoewel die inwoners me nogal sukkels leken.

‘We zijn onderweg naar een industrieterrein,’ ging Wesley verder. ‘Daar staat een vrachtwagen te wachten.’

We gingen dus gebruikmaken van een Trojaanse container. In de buurt ging het de laatste weken over niks anders. Het was de nieuwste manier van *springen*. Zoals de Grieken in het paard verborgen zaten, zouden wij verstopt in een container het haventerrein oprijden. Eenmaal binnen kregen we dan te horen waar de dope lag. Die zouden we overladen en het terrein weer verlaten. Het viel veel minder op, want de bewakingscamera’s waren vooral gericht op de hekken. En het had nog een voordeel: je kon veel meer dope uithalen.

‘Worden we dan niet gecontroleerd?’ Het was voor het eerst dat Ricardo zijn mond opendeed en tot mijn verbazing klonk zijn stem een stuk lager dan ik verwacht had. Lager dan ikzelf had geklonken.

‘De bewaker bij onze poort is *plat*,’ antwoordde Wesley. Hij gaf ons allebei een telefoon, zoals altijd een BlackBerry. ‘Naast jullie nummers staat er nog één nummer in het geheugen. Dat bel je alleen in geval van nood.’

‘Als we gesnapt worden.’

‘Nee,’ verbeterde ik Ricardo. ‘Als we de container niet kunnen vinden, als we hem niet openkrijgen of als de lading niet aan boord blijkt te zijn. Als je gesnapt wordt, trap je dat ding kapot.’

Voor het eerst zag ik iets van goedkeuring in de blik van Wesley.

Het busje kwam tot stilstand. Ik hoorde voetstappen. Iemand sloeg twee keer tegen de zijkant.

Wesley wachtte een paar tellen en schoof toen de deur open.

Frisse lucht. Ik ademde diep in en probeerde mijn hartslag wat omlaag te krijgen. Aan de overkant van de weg, in het gele schijnsel van een straatlantaarn, stond een vrachtwagen met een donkerblauwe container geparkeerd. Wesley liep erheen en gebaarde dat we hem moesten volgen. ‘Pak jij deze.’ Ik schoof een stapel sporttassen in de richting van Ricardo. Zelf nam ik het gereedschap en de andere tassen, terwijl ik me ondertussen afvroeg hoe ik het ging zeggen, want ik moest nog één ding duidelijk maken voordat we vertrokken.

Wesley ontgrendelde de container. De deur zwaaide piepend open.
Ik gooide de tassen naar binnen en boog me naar hem toe. 'Vijf keer zo veel blokken, is ook vijf keer zo veel *ekkies*.'
'Tuurlijk, man.' Met een knikje gaf hij aan dat ik moest instappen.
'50K dus,' zei ik terwijl ik bleef staan.
'Aha, de professor heeft het uitgerekend.'
'Vijftig,' herhaalde ik.
'Is toch goed, man.' Wesley lachte breed. 'En nu naar binnen.'
Ik hees me de container in.
'Achter die dozen staat wat eten en drinken.' Wesley wees. 'Er liggen ook twee slaapzakken. Morgenvroeg om zeven uur rijden jullie weer terug. Gebruik je zaklamp niet te veel. Je hebt maar één setje batterijen.'
En zonder verder nog iets te zeggen, sloot Wesley de deur en vergrendelde hem van de buitenkant.
We konden geen kant op.